

**FARNÍ SBOR
ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ**

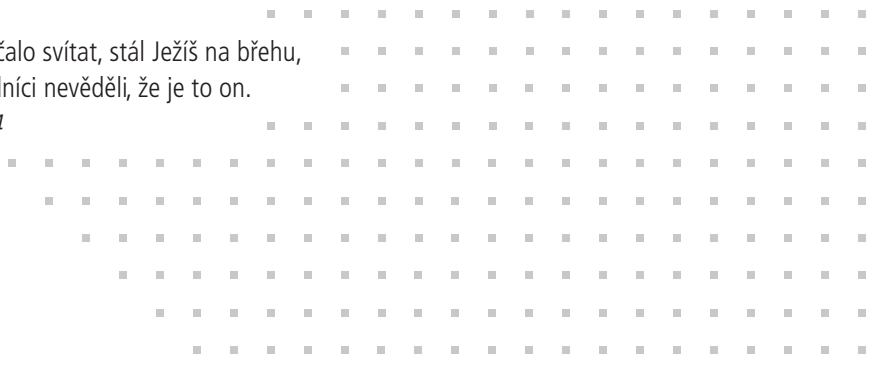
v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

EVANGELÍK 62

Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu,
ale učedníci nevěděli, že je to on.

Jan 21,4

PŘIJDE? ANEB VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. Stalo se to takto: Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. Když začalo svítat, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš jim řekl: „Děti, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemáme.“ Řekl jim: „Hodte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. Onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „To je Pán!“

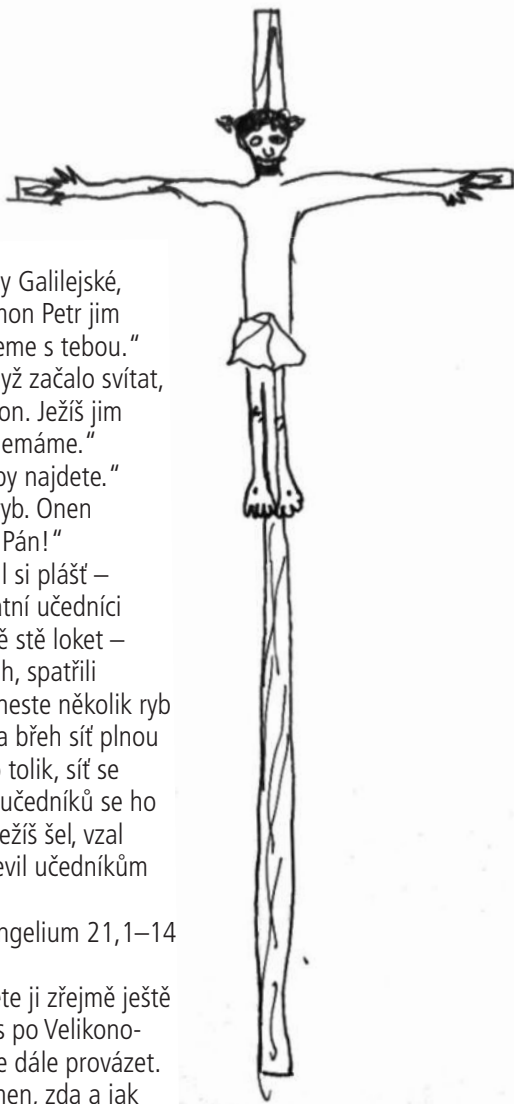
Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil si plášť – byl totiž svlečen – a brodil se k němu vodou. Ostatní učedníci přijeli na lodi – nebyli daleko od břehu, jen asi dvě stě loket – a táhli za sebou síť s rybami. Když vstoupili na břeh, spatřili ohniště a na něm rybu a chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb z toho, co jste nalovili!“ Šimon Petr šel a vytáhl na břeh síť plnou velkých ryb, bylo jich sto padesát tři; a ač jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš jim řekl: „Pojďte jíst!“ A nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš šel, vzal chléb a dával jim; stejně i rybu. To se již potřetí zjevil učedníkům po svém vzkříšení.

Janovo evangelium 21,1–14

Píšu tuto úvahu dlouho před Velikonocemi a budete ji zřejmě ještě před Velikonocemi číst. A přece myslím více na čas po Velikonocích, totiž na to, co nám z nich zbude, co nás bude dále provázet. Klíčová otázka je, zda a jak je ten vzkříšený přítomen, zda a jak Kristus žije – s námi, vedle nás, pro nás... Proto jsem si vybral příběh ze samého závěru Janova evangelia.

Nedokážu ten příběh číst jako vyprávění o minulé události. Vidím v něm vyznání víry. Vyznání víry janovské církve, sboru nebo několika sborů, které skrytou přítomností vzkříšeného žily, o její vnímání zápasily. Po letech od Velikonoc chtějí povzbudit své souvěrce, chtějí vyznat, že Velikonoce nejsou jen minulá událost, jen kus historie, a tak vyprávějí příběh – je to spíš podobenství, odrážející život církve, její obtíže i naděje.

Učedníci se po svátcích vracejí do svého domovského kraje, do běhu všedních dnů. Z výšin slavení zase dolů do pozemského pachtění. Jako ještě tolikrát se nám vybaví předvelikonoční příběhy z Ježíšova putování s učedníky. Vždycky to tak bylo

– okamžiky prozření, okamžiky světla, kdy učedníkům bylo dáno spatřit něco z Boží nádhery, byly vždycky vystřídány návratem k zemi. Ani po svých největších svátcích církev nevytváří oddělený prostor, neodchází ze světa, neuzavírá se. Když se učedníci shromáždili za zavřenými dveřmi, stanul jejich Pán uprostřed nich, dal jim svého Ducha a poslal je do světa (J 20, 19–29).

Realita je tvrdá. Učedníci se po svátcích vracejí ke své všední práci. Celonoční námaha je marná. A v tu chvíli – když teprve nesměle začíná svítání – stojí Ježíš na břehu. Možná už tam nějakou dobu je, možná je tam někde poblíže pořád – jen neviděn, neslyšen a nevnímán. Když oni jsou na konci, on je na začátku. Je s nimi? Je s nimi, i když nevnímají? Zpovzdálí a nepoznán volá Ježíš na své učedníky: „Máte něco k jídlu?“ A oni – podobně jako kdysi, když ještě za Ježíšova pozemského působení byli obklopeni hladovějícími zástupy – odpovídají: „Nemáme.“ Takže po Velikonocích jsme ve stejné situaci jako před nimi? Máte něco? Nemáme. Prázdné ruce –naše opakovaná zkušenost. Nemáme co dát, nemáme co nabídnout. Kolem nás zástupy potřebných. Ty vidíme, o těch víme. Ale kde najednou vzít odvahu, lásku, naději? To, z čeho se dá žít? Nemáme. Právě v těchto dnech zá-
ludné nemoci, která se tu roztahuje, na nás tíživě doléhá, co vše nám schází, co nemáme.

Ježíš jim (nám) nic nevyčítá. Dosud nepoznán volá, dává své Slovo – tamhle, kousek od vás, na pravé, správné straně, chodíte kolem toho, tam najdete... Je to celé nepravděpodobné. Oni všechno už jistě zkusili. A přece ten hlas uposlechli. Ačkoli nevěděli, kdo k nim mluví.

Oslovuje vzkříšený i ty, kdo nikdy nebyli jeho učedníky? Myslím, že nejen věřící křesťané tahají síť plnou dobrých věcí. A Kristovo slovo, jeho Duch, mohou být u díla i tam, kde se o nich nemluví, kde se o nich neví, kde se vůbec nic takového nepředpokládá. A záznaky se dějí. A nová síla a naděje přicházejí i do míst a situací velmi nepravděpodobných. Učedníci táhnou síť plnou ryb, ale hostí je Ježíš. Dává jim (nám) ze svého. Ježíš je hostitel a oni smějí, my smíme zakoušet milost poznání, že nežijeme ze svých úlovků, ze svých úspěchů, dokonce ani z těch, které přičítáme své víře a zbožnosti.

A nikdo se ho neosmělil zeptat „kdo jsi“ – věděli, že je to Pán. Je to, jako když člověku dojde, že tady má co do činění s něčím svatým. Obětavost, kde jsme ji nečekali. Projev soucitu, kde už bylo místo jen pro tvrdost. Další krok k lůžku nemocného, kde už vládla jen únava a rezignace. Je to Pán. Není třeba velkých slov. A není třeba velkých porcí. Dělí se o jednu rybičku. Vždycky stačí málo, když se dělíme v tiché účtě před tajemstvím Boží přítomnosti. Ať nám z Velikonoc do všedních dní a zápasů zůstane víra, že nejsme opuštěni, nejsme zapomenuti, že budeme navštíveni, že uslyšíme Slovo života a tolikrát prázdné síť se nečekaně naplní.

Modlitba: Pane, jsme jen lidé, neznáme tvoje cesty. Na to spoléháme, co jsme přijali z evangelia: že můžeme věřit Ježíši Kristu, tomu ukřižovanému a vzkříšenému, že on si nás spolu s celým stvořením zamiloval a neopouští nás. Že se zjeví v nejtemnější hodině. Když jsme na dně. Prázdní. Pane, v tebe doufáme, přijď k nám. Amen.

Pavel Pokorný

KONFIRMANDI PÍŠOU SVĚMU SBORU

V rámci přípravy na confirmaci dostali konfirmandi za úkol nastudovat novozákonní epístoly a podle jejich vzoru napsat dopis svému sboru. Zde je několik konfirmačních epístol:

Milí Střešovičtí, v této „koronavirové“ době posílám pozdrav z Chotče. Především doufám, že jste všichni zdraví a neztrácíte víru. Situace, ve které se nacházíme, není vůbec lehká. Žijeme v době mnohých omezení, která nám komplikují život. Na druhou stranu musíme myslet i na hezké a radostné věci, ne jenom na ty špatné a deprimující. Všichni musíme věřit, že pandemie zanedlouho skončí a my se zase budeme moci sejít na společných bohoslužbách.

Věřím, že to bude již brzy. Pokoj vám všem. (VK)

Dobry den, píšu já, JR, ze svého malého pokoje. Píšu vám všem evangelíkům, z důvodu pohledu na evangelický sbor ve Střešovicích. Takže – chtěl bych, aby se nedělní škola stala zábavnější pro všechny děti. Také aby bylo v kostele místo, kde si děti starší i mladší mohou hrát po bohoslužbách, pro starší třeba ping pong atd. a pro mladší třeba nějakou malou hernu s hračkami, abychom mohli být spolu s ostatními dětmi a třeba si povídat. Moc nevím, jak se na moje prosby kouká Pán Bůh, ale doufám že se mnou souhlasí, že je to pro děti a také pro rodiče dobré. Doufám, že moje prosby budou někdy vyslyšeny.

Zdravím všechny z evangelického sboru ve Střešovicích.

Přeju vám všem pevné zdraví. Děkuju. (JR)

Kamarádi ze střešovického sboru, už dlouho jsem vás osobně neviděla, a proto vám posílám tuto epístolu k povzbuzení. Protože nebydlím ve Střešovicích, ale v Nehvizdech, nemám příležitost nikoho z vás potkat.

Píšu vám, abych vás povzbudila v období, které není veselé.

I když se nemůžeme potkávat, s některými z vás se vidím na on-line setkáních s Pavlem a to mi dává naději, že se věci pohnou a navrátí zpátky do normálu a že se budeme setkávat jako dřív.

I když je vám úzko a propadáte depresi, nevzdávejte to. Ježíš Kristus má moc uzdravit nás duchovně i fyzicky.

I když máme důvod schovávat se v on-line světě, není to dobré pro náš život a naše přátelství.

Nebojte se, všechno zlé jednou skončí.

Zdravím vás všechny a žehnám vám, mí kamarádi. (BB)

Karanténa

Jsem na chatě a celý svět kolem mě je zavřený. Já to tak moc nenesu, ale říkám si, jak to nesou ostatní lidé? Já mám kolem naší chaty les a louky, ale už bych chtěl jet zase do Prahy a chodit do školy, potkávat se se spolužáky, tak prosím Boha, aby už ta karanténa skončila.

Sbor a já

Píšu střešovickému sboru, protože nám to farář zadal na konfirmační. Doufám, že všichni členové sboru se mají minimálně tak dobře jako já. A stihli odjet na chatu. A těším se, až se budeme zase potkávat v kostele.

Seslal na nás Bůh covid19 jako pokání

Já myslím, že si za to můžeme sami, že jsme jedli něco, co jsme neměli. Taky jsme nezvládli situaci a moc brzo jsme vše otevřeli. A skončili jsme takhle, zavřeni doma, a kostel máme online. Tak se musíme modlit k Bohu, aby nám odpustil naše chyby, abychom tu nepříjemnou situaci zvládli až do konce. Snad nám naše přání Bůh vyplní.

Jak tuto situaci přestát a co dělat

Musíme dodržovat příkazy, které dává vláda, nedělat přestupky a modlit se k Bohu, aby tato situace skončila, aby Bůh pomohl lidem, kterým někdo v nedávné době umřel a na které tato situace dolehla hůř než na mě. Kdo tak nedělá, dělá špatně, ale když tyto věci budeme dělat, tak tato hrozná situace brzo skončí.

Bůh nám pomůže

Bůh je štědrý a milostivý, pevně věřím, že nám pomůže a slituje se nad námi, a jelikož Bůh je jediný a má nás rád, tak prosme, ať pomůže celému světu.

Požehnání

Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

(ŠV)

Štěstí a víru, vytrvalost do Covid doby od Boha Otce našeho

Milé sestry a milí bratři, čtěte Bibli. Najdete v ní Boží slovo, které ohřívá duši a osvětluje život. Najdete v ní povzbuzení do těžkých časů. Budete vědět, že žádná karanténa a izolace vás nemohou oddělit od přítomnosti Pána Boha. Nemusíte být ani v kostele ani nemusíte dělat zrovna dobré skutky. Poznáte, že Bůh je vždycky s vámi, a když máte pocit, že jste sami a že vás všichni opustili, tak se pletete. Bůh je s vámi ve štěstí i ve smůle. Bůh nad vámi drží ochrannou ruku, i když se bojíte.

Dozvíte se tam také, jak udělat Bohu radost. Dozvíte se, že když uděláte něco pro někoho slabého, je to jako kdybyste udělali něco pro Pána Boha.

Bůh vás provázej. (LN)

Milý sbore, všichni si uvědomujeme, jak se náš život za poslední dva roky změnil. Museli jsme omezit svůj společenský život a scházet se je povoleno pouze v omezeném počtu. Pořád se však můžeme modlit a prosit za lepší zítřek.

Žijeme teď v nelehké době a je potřeba ji nějakým způsobem zvládnout. Musíme vydržet bez kontaktů s dalšími a zároveň se naučit fungovat přes počítač. Někdy může zlobit připojení k internetu nebo se může porouchat i jiná technika, ale není potřeba se hned rozčilovat. Je lepší se poradit s někým jiným.

Také si můžeme říct, jak bychom asi žili před dvěma sty lety, kdyby nastala podobná situace. Neměli bychom tak rychle informace o dění ve světě, ani v naší zemi ani ve sboru. Dneska můžeme mít bohoslužby každou neděli, scházet se pravidelně v týdnu a řešit spory mezi členy sboru. Roztržkám je sice lepší se vyhýbat, ale to nejde vždycky. Některé jsou dost důležité na to, aby se jim nedalo vyhnout ani v této těžké době.

Je třeba si dát pozor na vztahy. Může se stát, po dlouhém čase komunikace jen přes různé komunikační kanály se ukáže, že se rozbijí dřívě svázaná pouta. Najděte si všichni nějakou cestu k lidem kolem sebe a udržujte sebe i druhé v co nejlepší náladě. Buďte vytrvalí.

Vzdávejte chválu za vykoupení, za Boží lásku. Ať je chválen Všemohoucí, Nejvyššímu budiž sláva. Prosme za ty, kteří musí plánovat obranu před virem a mějme s nejasnostmi a protáhlymi rozhodováními trpělivost. Špatné myšlenky nám nijak nepomůžou, mohou mít však opačný účinek.

(EN)

NA JEDNÉ LODI

Kateřinu Kuboňovou zná ve střešovickém sboru určitě leckdo. S manželem Davidem a jejich dvěma dětmi, 16letým Matyášem a 14letou Kateřinou, sem patří už 20 let.

Kačka je všeobecná zdravotní sestra, a to dnes zní úplně jinak než dřív. Člověk hned zpozorní – kde pracuje? Není u pacientů s covidem? Taky nosí ten mundúr? Tyhle otázky zajímají dnes skoro každého.

Kateřina pochází z Českého Těšína, střední zdravotnickou školu vystudovala v Karviné a tam taky začala působit jako sestřička na chirurgické jednotce intenzivní péče. Před dvaceti lety odešla za svým manželem Davidem do Prahy, kde začala pracovat v nemocnici na Homolce – nejprve několik let na očních operačních sálech a po mateřské dovolené byla víc než deset let na vyhlášeném oddělení neurochirurgie. Na jaře roku 2020, hned na počátku coronavirové pandemie, přešla na tamní covidové oddělení, oddělení oxygenoterapie.

Vážme si toho, že takové lidi mezi sebou máme!

Věděla jsi odjakživa, že chceš být zdravotní sestra?

Vůbec ne. Strašně moc mě bavila malba, kreslila jsem od malička, všude, kam se dalo, na zdi, na chodníky, do skicáku, bavilo mě i psaní, amatérská poezie, hltala jsem knížky, chtěla jsem studovat uměleckou průmyslovku, ale po nepodařených přijímačkách jsem dala na radu své učitelky zkusit zdrávku a strašně mě to chytlo. Od prvních hodin nádherné latiny přes odborné předměty... Dnes už mám za sebou krásných 25 let praxe.

Pak se tvůj život ale úplně otočil – z Těšína do Prahy, k tomu do pražské nemocnice, a z JIPky na oční, to jsou dost velké změny. Nestýskalo se ti? Jak jsi to nesla?

Stýskalo. A samozřejmě stýská i dnes. Rozloučit se se vším nejbližším, vystoupit na „Hlaváku“ s vědomím, že teď musím začínat úplně od začátku, to nebylo lehké. Když holka z maloměsta opustí ve věku 24 let vše, co měla kolem sebe, rodinu, přátele, práci, hory, všechno, co jsem měla tak ráda... Důvod k tomu obrovskému kroku byl banální, zamilovala jsem se. A se svým manželem jsem v Praze už zůstala.

Ale proč z JIPky zrovna na oční?

Když jsem přišla do Prahy, pracovních nabídek jsem měla nesčetně, ale tenkrát mi šlo

primárně o práci bez nočních směn a o volné víkendy. Chtěli jsme být s manželem v sobotu a v neděli spolu, vídat se doma večer. K tomu bylo to oční, jen s ranními směnami, na místě. Ale když se pak narodily děti a já jsem s nimi byla krásných pět let doma, začalo se mi po akutní medicíně postupně stýskat. A to byl asi i důvod, proč jsem ráda přikývla teď před rokem na ten covid. Vyjít ze zajetých kolejí, naučit se nové věci...

Jak přesně ses na to covidové oddělení dostala? Byl to příkaz? Nebo tvá volba?

Bylo sobotní odpoledne, někdy začátkem března 2020, šli jsme se s Davidem u nás v Chotči projít a zavolala mi moje staniční a vrchní sestra v jedné podobě a položila mi tu otázku: „Kačí nechtěla bys...“ Měla jsem hroznou chuť ji hned přerušit, žádné další vysvětlování nebylo zapotřebí. Jasně že chci! A tak jsem tady.

A neměla jsi strach?

Vůbec. I když je to nejtěžší zkouška, která mě zatím potkala. Můžeš si stokrát přečíst, jak fungovat v kritických situacích, navštěvovat mraky seminářů, ale nic tě na ten profesní život nepřipraví líp než porážky a než stovky hodin, kdy je člověk konfrontován ke konci dne jen sám se sebou. Na to byla právě ideální ta zkušenost z chirurgické JIPky. První úmrtí, první zdařilá resuscitace, první zázrak, který nemůžeš logicky vysvětlit. To všechno v tobě zůstane. Léta dřiny a odříkání. Zvládat tenhle nápor je pro mě bazální potřeba. A za to jsem moc vděčná!

Jak tedy to vaše covidové oddělení vypadá?

Je to oddělení oxygenoterapie, rekrutované z oddělení gynekologie a jejich sálů; jsou tam lůžka jak standardní, tak JIP. Zpočátku, jakmile byl u nás v nemocnici někdo z pacientů covidpozitivní, ať na nefrologii, nebo třeba na neurologii, hned šel k nám. Teď už „z baráku“ přicházejí opravdu jen ti, kdo potřebují kyslíkovou léčbu nebo nedej Bože něco víc. A překládají se k nám pacienti i z jiných přetížených nemocnic.

A když srovnáš ten začátek před rokem se současností? Kolik je u vás teď pacientů?

To se srovnat vůbec nedá. Tenkrát jich tu bylo minimálně. Zatímco teď nám lůžka chybí, doslova se s nimi handluje. Lůžek je 12, z toho šest je JIPových. Na ARO je těch míst osm.

V čem spočívá jedna tvá směna?

Směna trvá 12 hodin. Pravidelně se střídají tři hodiny u pacientů, to je takzvaná špinavá zóna, a tři hodiny odpočinku v čisté zóně. U pacientů jsme většinou tři, a jeden sanitář.

Po těch třech hodinách práce projdeme filtrem, všechno to oblečení shodíme, osprchujeme se a jdeme „odpočívat“ do čisté zóny.

A v noci? Ta noc je určitě tíživější, ne?

Směna trvá taky 12 hodin, a určitě je to horší. Pro mě obzvlášť, nejsem totiž vůbec noční tvor. Režim je stejný, při pauze v čisté zóně můžu jít podle situace na chvíli i spát, ovšem s pohotovostním telefonem pod hlavou. Jenomže když se pak máš jít třeba v jednu nebo ve čtyři zase oblékat do skafandru, asi je skoro lepší neusínat.

Můžeš blíž popsat, jak ty tři hodiny u pacientů vypadají?

Je to opravdu intenzivní práce, téměř veškerý čas je věnován přímo pacientovi. Péče je velmi náročná, ti lidé jsou ne-smírně vyčerpaní, nemají kolikrát ani sílu sami jíst, natož se umýt. Takže jde jak o úplně základní péči, tak podávání nej-různějších léků, a samozřejmě v první řadě kyslík. Každá sestra má na starosti čtyři pacienty. Pořád se sledují životní funkce, trvale infuze... Velmi důležitá je komunikace s lékařem, ten s námi permanentně nemůže být, je v té čisté zóně a já mu jakékoliv změny ve stavu pacienta sděluji telefonem. A část lůžek je do té čisté části propojena monitory. Když je zle, lékař se oblékne a přiběhne.

Je to obrovská zodpovědnost, co?

To určitě. Na mně je to rozhodnutí, kdy lékaře volat a kdy ještě vyčkat. Důležitá je také jedna věc – neexistuje přirozeně specializace zvaná covidová sestra. Musíme umět velmi pohotově pracovat se vším, co nám doslova přistane na stole: Je libo infarkt? Pěči zajistíme. Co takhle srdeční selhávání? Pacient po operaci plic? Cévní operace? Nebo terminální stadia u onkologických pacientů? Je zřejmé, jak obrovský rozměr si takhle nemoc dovoluje postihnout. A o všechny musíme umět pečovat co nejlépe. Ani lékař není žádný specialista na covid. Kardiolog, urolog, chirurg, většinou jsou to „kluci“ jen pár let po škole. Je to úplně mimo jejich obor, a musí si poradit. Tady je třeba říct, jak obrovský význam má tým. Fungujeme spolu, jsme na jedné lodi, která žel často míří ke dnu. Ale jsou i krásné okamžiky! Kdy to klapne, kdy bez nějakého pochopení proč (?) se někteří uzdraví.

V té čisté zóně máš úplně volno?

Tak to bylo ze začátku, dalo se jít třeba i na zahradu. Teď už je to jiné, musíme být pořád k dispozici, dodávám třeba do špinavé zóny nějaký materiál, který akutně potřebují, léky, pomůcky, nebo vezu pacienta někam jinam na vyšetření; komunikujeme neustále. Ale pořád je to klidová zóna, můžu si lehnout...

Pomůže to? Po třech hodinách, kdy ses při intenzivní péči potila v tom skafandru, s brýlemi, přes které je špatně vidět, v rukavicích...

Unavena jsem opravdu v poslední době hodně. Domů jezdím autem, ale někdy po noční třeba ještě půl hodiny jen tak sedím a odpočívám, mám pocit, že hned bych vůbec nebyla schopna řídit. Ale myslím si, že pořád nějakou rezervu mám.

Co vy vlastně s těmi pacienty můžete dělat? Jaké máte možnosti?

Primárně jde o tu podpůrnou terapii kyslíkem a zajištění základních životních funkcí. Kyslíkové brýle, pak maska, a pak ještě vysokotlaké průtokové masky – HFNO – High Flow Nasal Oxygen. Normální maskou se běžně dodá pacientovi 15 litrů kyslíku za minutu a HFNO maskou je to až 60 litrů. Což ale někdy do těch zanícených plic už není možné vpravit. Plíce by ten kyslíkový nápor nezvládly, pak tedy pacient musí jít na ARO. Tam už přichází na řadu intubace, tracheostomie, což je pro pacienta paradoxně velká úleva a šance. Je ovšem pravda, že odtamtud se díky agresivitě onemocnění lidi už tak často nevracejí. Smutné je rovněž to, že se tam čím dál víc dostávají lidé mladí, jinak úplně zdraví, ročník 1975, 1980. Proč, to nikdo neví. Pro lékaře je tohle hodně frustrující. Pro nás pro všechny. Na druhou stranu se stává, že se z covidu uzdraví starý, velmi nemocný člověk, třeba po chemoterapii, i v terminálním stadiu rakoviny. Těch nevysvětlitelných paradoxů zažíváme hodně.

Jak to nese David? Tohle je přece náročné pro vás pro všechny...

David mě od začátku podporoval, bylo mu jasné, jak je to důležité. Na druhou stranu, když pak viděl, jak jsem čím dál víc vyčerpaná, občas i duševně nalomená, smutná, tak rád nebyl, chtěl, abych toho nechala a vrátila se k původní práci. Takže to byl doma malinko i boj, abych si to své aktuální poslání uhájila, vlastně i sama před sebou.

Ale je úžasné, že to pak pochopil, smířil se s tím; jsem moc ráda. I když je mi jasné, že to pro něho není snadné, i proto, že jsem v práci o víkendech, v noci... Všem jsem moc vděčná, Davidovi i dětem i rodičům, ti se samozřejmě zpočátku báli, ale rozumějí mi, drží mi palce a pro mě je to moc důležité.

Já si pořád říkám, jak je vůbec možné, že vy, sestřičky, neutečete. Že se na to prostě nevykašlete?

Já myslím, že sestřičky jsou zvláštní tvorové. Jinak to zkrátka není možné! Vědí, že takhle to být musí, že by to nikdo jiný neudělal. Vědí dobře, jak důležité tady a teď jsou. A tak je jim žinantní vzít si i týden dovolené, to by tam přece na tři směny chyběly! Návštěvy pacientů samozřejmě tady neexistují. Takže i když v masce a ve skafandru,

pro pacienty jsme to jediné spojení se světem. Vidí jen naše oči, ale ty jim můžou dát alespoň nějaké uklidnění, povzbudit je, a to oni strašně moc potřebují. Laskavý pohled, dotyk, i když v rukavici. Slovo. A když se k tomu člověku skloním, mluvím na něho, pohladím ho, dává to hrozně moc i mně. Tak to bude asi to, co nás, sestřičky, drží nad vodou. Buď se do toho modulu hodíme, nebo ne. Kdo se tam nehodí, je dávno pryč.

A ty se tam tedy hodíš, že?

Mě ta práce prostě pořád hrozně moc baví a naplňuje. I přes tu velkou zátěž. Lidský mozek má naštěstí úžasný dar potlačovat negativní zkušenost. Někdy přemýšlím, zda má Bůh se mnou nějaké plány; vlastně to moc dobře vím, a věřím, že je to právě tohle. Ne že bych byla pořád nad věcí, taky jsem někdy na dně. Taky brečím. Když si s nějakým pánem povídám a on za pár hodin odejde navždy, je to k vzteku, k zoufalství. Ale pak se zas vzpamatuju; někdy, když mi dochází síly, mám pocit, jako kdyby tam nahoře někdo tahal za nitky a tu ruku mi zvedl a já můžu dál. Za to báječné vedení jsem taky vděčná. A moc důležité je, že kolem sebe mám úžasně lidi, kteří mi vždycky pomůžou. Musíme být opravdu jedno tělo, jinak by to nešlo.

Jak to vidíš do budoucna? Vydržíš tady, dokud covid bude?

Na tuhle otázku si sama musím dávat pořád odpověď – kolegyně z neurochirurgie, která rozepisuje služby, se mě pravidelně ptá, kdy už se vrátím. A já jí vždycky řeknu, ať mi ještě dá nějaký čas. Je mi jasné, že jít pracovat na tohle oddělení se lidi bojí, sestřičky se strašně těžko hledají. Vlastně tedy vím, že není proč váhat, že potřebnější jsem teď tady. Takže zatím neodejdu. Tím jsem si jista!

Připravila Jana Plíšková

JAK UDRŽUJETE DĚTI V KONTAKTU S KOSTELEM?

Kdybych vzala otázku doslova, tedy kontakt s kostelem, tak to je možná naopak – šestiletý Jonáš má hru na faráře na vrcholu oblíbenosti, vytváří kostel z jakéhokoli prostoru.

S našim kostelem a jeho sborovým životem mají děti kontakt sice skrz obrazovku, ale docela podobný jako před zavřením – od nedělních bohoslužeb přes mládež, náboženství až po konfirmandy.

Online bohoslužby jsou zajímavá možnost k rozhlížení – každou neděli se sejdeme u stejného monitoru, ale předtím probíhá u snídaně diskuse, kam se tentokrát vydáme. Letos už zálety moc neděláme a vydáme se po známé cestě k nám, na kopec, ale loni jsme využívali možnost snadné návštěvy jiného sboru či církve. Domácí prostředí nahrává i lepší diskusi. Zatímco po bohoslužbách v kostele se rodina vždy rozprchla, doma dojde i na slova o vyslechnutém kázání. I když někteří vysloveně teskní po hřišti za kostelem a snaží se je vytvořit i v pokostelovém kruhu rodinném, sušenky udrží i spěchavce i skákavce.

U snídaně čítáváme hesla Jednoty bratrské. Často k nim přidáváme zamyšlení z knížky Biblické aforismy. Třeba takové:

Když mohl Kristus proměnit vodu ve víno, proč by člověk nemohl proměnit své sny v realitu?

Děti nelení a samy připomenou, že máme vidět život ve všech jeho dimenzích. Např. v neděli jsme měli v kuchyni výzvu od desetiletého Filipa: Žijte v pokání. Na dotaz, co tím myslí, měl jasnou odpověď: „Přemýšlejte, co jste udělali špatně a litujte toho. Kuchyň je dobré místo, jste tam často.“ Na stole byly připraveny kousky chleba a kalich se šťávou.

Petra Nadrchalová

OTVÍRÁNÍ KOSTELA

Církev je povolána k tomu, aby byla vždycky otevřeným domem Otcovým. Jedním z konkrétních znamení této otevřenosti jsou všude otevřené dveře kostelů, aby se někdo, kdo chce následovat hnutí Ducha a přiblížit se Bohu, nasetkal s chladem zamčených dveří.

Papež František, 2013

Náš kostel stojí v jedné z nejkrásnějších čtvrtí hlavního města. Vévodí vilové čtvrti kolem. Je moderní. A je po většinu času zavřen. Já jsem nejbližší soused – bydlím přes ulici. Celý život procházím kolem hlavních dveří. Jsou zavřeny a mříž sděluje světu: Jdi pryč.

Učiňme náš kostel obrazem pohostinnosti, ne zapomenutého skladiště.

Jde mi o otevření kostela samotného, nemám tedy na mysli další akce jen pro sbor. Kostel má svoji roli pro okolí, pro kohokoliv kolemjdoucího. Je milé se zastavit, zpomalit běh myšlenek a jen být. Vnitřek našeho kostela je prostě nádherný. Nádherně prostý. Vede k zamyšlení i nevěřící (má vlastní zkušenost). Jen se do něj musí procházející poutník dostat.

Pojďme otvírat častěji než jednou týdně, pojdme vítat i neznámé kolemjdoucí. Říkejme co nejčastěji: Je otevřeno, pojdte dál. Jste vítáni.

Nabízíme širokému okolí koncerty na kopci, máme divadlo, pojdme k nim přidávat další, nejlépe pravidelné příležitosti k otevření mříže.

Není to úkol na měsíc ani na rok. Je zapotřebí najít formu a obsah. Zamýšlet se nad udržitelností. Máme (bohužel) čas, nevíme, kdy nám doba umožní setkávat se volně. Ale ono těch návštěvníků zpočátku nebude tak moc. Na dva podzimní týdny Pavel Pokorný otvíral dveře každý večer. Přes pomalou reakci okolí to byla cesta správným směrem. I obyčejné posezení v tichu a kráse kostela byla dobrá věc. Začněme tedy prostě otvírat.

Úzká místa, otazníky:

V kostele musí někdo být. Nejen kvůli „hlídání“, ale hlavně, aby příchozího přivítal.

Předsíň kostela je nyní spíš „sborová“ než „návštěvnická“, chceme to tak zachovat?

Je zapotřebí zvážit, které aktivity chceme/můžeme v kostele dělat. Za sebe nabízím setkání nad odvahou k první pomoci s názvem Samaritánská středa (vysvětlím jinde), ale cítíte to jako vhodné? Co je přijatelné v našem kostele dělat?

Co napadá vás? Zkoušejme a nebojme se dělat chyby. Pojdme mluvit, vymýšlet a otvírat – mysl, duši i vrata.

Robert Pleskot

Zájemci, oponenti, kdokoliv ze sboru, ozvěte se prosím komukoliv z „Otvíračů“ (Ada Vondrášková, Tomáš Fendrych, Robert Pleskot...), například na telefonní číslo 606 605 776 pleskot@zdrsem.cz

STARŠOVSTVO SBORU

ZPRÁVA O HOSPODAŘENÍ V ROCE 2020

I přesto, že po většinu roku docházelo k výraznému omezování sborového života, střešovický sbor v roce 2020 hospodařil s přebytkem 294 tis. Kč. Celkové náklady 1 101 tis. Kč byly oproti 1 726 tis. Kč v roce 2019 výrazně nižší.

Za údržbu a opravy jsme sice utratili pouze 26 tis. Kč, ale nezapomněli jsme. Pro zateplení půdy nad kostelem jsme shromáždili a uskladnili 30 m³ tepelné izolace, kterou jsme získali zdarma od stavebních firem, pro které by to jinak byl odpad, vzniklý při zateplování domů.

SOLIDARITA SBORU S POTŘEBNÝMI

V loňském roce jsme podpořili dílo Jeronýmovy jednoty. Nasbírali jsme celkem 27 tis. Kč na sbírku darů a na Hlavní dar lásky jsme vybrali přes 23 tis. Kč.

Dlouhodobě podporujeme sbor v Sedlci-Prčici. Opět jsme jim přispěli částkou 30 tis. Kč na úhradu personálního fondu. Sboru ve Strmilově jsme přispěli na opravu fary 19 tis. Kč. Do seniorátního fondu solidarity, který pomáhá hospodářsky slabším sborům s úhradou personálního fondu, jsme poskytli 100 tis. Kč. Horskému domovu v Herlíkovicích jsme věnovali 20 tis. Kč.

OBĚTAVOST ČLENŮ SBORU

Staršovstvo děkuje všem, kdo přispěli finančními dary našemu sboru a jeho prostřednictvím pomáhají i navenek. Celková obětavost členů našeho sboru činila 1 742 tis. Kč. Základním příjmem sboru je salár, který činil celkem 975 tis. Kč, což je prakticky stejná částka jako vloni. Staršovstvo doporučuje, aby členové sboru platili salár bezhotovostně trvalým měsíčním příkazem. Další příspěvky, za které děkujeme, tvořily sbírky pro sborové účely ve výši 167 tis. Kč, pro mimosborové účely 165 tis. Kč, do fondu dostavby přibýlo 263 tis. Kč, do sociálního fondu 130 tis. Kč, dále 6 tis. Kč na sborovou diakonii, 5 tis. Kč do fondu oprav a 5 tis. Kč do fondu na varhany. Dále děkujeme za dary bez udání účelu ve výši 26 tis. Kč.

Členové sboru také konají dobrovolnou práci bez nároku na odměnu. Oproti minulým rokům v této oblasti přibýla pomoc seniorům a osamělým členům sboru v důsledku omezení, vyvolaných pandemií. Za všechnu tuto práci děkujeme.

KOMENTÁŘ K ROZPOČTU NA ROK 2021

Rozpočet na rok 2021 navrhujeme jako vyrovnaný.

Prosíme členy sboru, aby i nadále pamatovali především na salár. Novinkou je možnost přispět na sbírku při sledování online bohoslužeb pomocí QR kódu.

Dále prosíme, při bezhotovostních platbách zadávejte důsledně jako specifický symbol vždy své evidenční číslo člena sboru a variabilní symbol dle účelu platby. Velmi tím zjednodušíte evidenci plateb a přípravu potvrzení o darech. Přehled platných variabilních sym-

bolů najdete na webových stránkách, vaše evidenční číslo vám sdělí pokladník či sborová sestra.

Ve sborových výdajích plánujeme provést zateplení stropu kostela, výměnu porouchaného šoupěte na plynové přípojce a ve farním bytě výměnu plynového kotle.

Na placené pracovníky sboru (uklízečka, kostelník, sborová sestra) vydáme 108 tis. Kč.

Chceme i nadále pomáhat sboru v Sedlci-Prčici s úhradou personálního fondu ve výši 30 tis. Kč.

Staršovstvo přijalo usnesení o rozdělení hospodářského výsledku za rok 2020 ve výši 294 tis. Kč: 50 tis. Kč do fondu klidného stáří, 100 tis. Kč na Jeronýmovu jednotu, 40 tis. Kč do seniorátního fondu solidarity sborů, 40 tis. Kč pro Diakonii ČCE (postní sbírka na Sýrii), 30 tis. Kč do sociálního fondu našeho sboru a 30 tis. Kč do fondu dostavby.

Stav nouze neumožňuje konat řádné výroční sborové shromáždění. V zájmu zajištění provozu sboru a v souladu s pokyny církevního ústředí schválilo proto staršovstvo na své schůzi dne 3. 3. výsledky hospodaření sboru za rok 2019 a rozpočet na rok 2021.

Ve středu 14. dubna v 19 h. budeme na otevřené mimořádné schůzi online prezentovat členům sboru zprávy, určené pro VSS, včetně rozpočtu. Členové sboru budou mít možnost vznést dotazy. Děkujeme za pochopení a důvěru.

Staršovstvo střešovického sboru, 12. března 2021

ZPRÁVA KOMISE DOSTAVBY ZA ROK 2020

Vážení členové sboru,
aktuální situace nepřeje mnoha aktivitám, aktivity kolem dostavby kostela nevyjímaje. Přesto jsme se v loňském roce posunuli o něco dále.

V květnu jsme jednali se zástupci Úřadu městské části Praha 6, s radním p. Lacinou a arch. Beránkem z odboru územního rozvoje, o záměru dostavby. Z jednání vyplynulo, že radnice předběžně nemá námítky k variantě „dle arch. Kozáka“ a eventuální směny pozemků, nutné pro výstavbu, jsou možné. Požadavkem ÚMČ je vypracování koncepce řešení souvisejícího území – parku a křižovatky na Náměstí Před Bateriemi.

S architektonickým ateliérem Projektíl jsme jednali o zahájení prací na návrhu stavby. Pro tuto projekční fázi je připravena smlouva o dílo, která zahrnuje jak návrh samotné dostavby, tak návrh řešení dotyčného území (park a náměstí u kostela). K jejímu podpisu již ale nedošlo – jednak z důvodů pandemických a také z důvodu rozjitřené atmosféry ve sboru.

Máme za to, že k projektu bude rozumnější se vrátit až poté, co se podaří obnovit atmosféru důvěry.

*Za komisi dostavby Klára Vetterová, David Kupilík,
Jaromír Plíšek, Petr Posolda, Patrik Pospíšil a Petr Ryšavý*

FARÁŘ SDĚLUJE SBORU

Milé sestry, milí bratři, v těchto dnech je naše komunikace omezena a je nesnadné plánovat a představovat si, co bude dál. Přesto musíme o budoucnosti přemýšlet.

Staršovstvo nyní sbírá vaše návrhy na kandidáty do nového staršovstva, bude je oslovovat, ptát se jich, zda jsou ochotni volbu přijmout, ptát se na jejich představy o budoucnosti sboru a připravovat jejich volbu. Do tohoto procesu nezasahují a jsem rozhodnut se neúčastnit ani volebního shromáždění.

Myslím, že by se tím mohl vytvořit potřebný svobodný prostor pro vaši diskusi a rozhodování o dalším směřování sboru; a já se také potřebuji svobodně nadechnout.

Moje povolání střešovickým sborem skončí nejpozději 31. července 2022. Rád bych však požádal staršovstvo o případné vyvázání z tohoto závazku, budu-li dříve povolán jiným sborem, ať už farním, či povšečným.

Pán Bůh vás všechny opatruj a žehnej vám, Pavel Pokorný, farář

HLEDÁME NOVÉHO FARÁŘE

Od loňského rozhodnutí staršovstva hledat nového faráře uplynul rok. Rozhodnutí vyvolalo v celém sboru intenzivní diskusi, která byla po většinu doby podstatně poznamenána nemožností scházet se a debatovat ve větším počtu. Dlouho jsme čekali, zda bude možné uspořádat výroční sborové shromáždění.

Poté, co bratr farář Pavel Pokorný napsal v únorovém dopisu sboru, že jeho povolání střešovickým sborem skončí nejpozději 31. července 2022, a bude-li dříve povolán jiným sborem, ať už farním, či povšečným, hodlá požádat staršovstvo o dřívější uvolnění z tohoto závazku, jsme se ve staršovstvu rozhodli dále neprodlévat.

Na březnové schůzi jsme pověřili hledáním vhodného kandidáta skupinu starších ve složení Alena Fendrychová, Jana Plíšková a Pavel Kočnar. Jejich prvním úkolem je vymýšlet a sbírat tipy na vhodné kandidáty. Staršovstvo se na tuto skupinu bude s důvěrou obracet s případnými náměty a návrhy, k čemuž chceme povzbudit všechny členy sboru. Důležitým rádcem pověřené skupiny bude také Zvonimír Šorm, který byl synodem 1. 1. 2020 jmenován do funkce celocírkevního faráře pro duchovenskou službu.

Dalším úkolem pověřené skupiny bude kandidáty po odsouhlasení staršovstvem oslovovat. Pokládáme za správné a řádné, aby tak jménem sboru činili pouze oni.

Z řady praktických důvodů, jako je např. rozsah práce ve sboru, rostoucí podíl sboru na financování personálních nákladů, relativní nedostatek farářů v aktivní službě a v neposlední řadě i krátký čas, považujeme za rozumné hledat jednoho faráře na plný úvazek s nástupem nejpozději od září 2022 (v případě potřeby i dříve).

Před zahájením jakýchkoli závazných jednání s kandidáty předloží staršovstvo informace celému sboru. Byli bychom rádi, aby konečnou nominaci předložilo k volbě sborovým shromážděním nově zvolené staršovstvo. Doufáme, že epidemická situace dovolí volbu staršovstva řádně vykonat během několika měsíců.

Staršovstvo sboru

REAKCE NA PODNĚTY ZE SBORU

Staršovstvo dostalo během podzimu řadu podnětů, vyjádření – proč jste na řadu z nich nereagovali?

Dostali jsme jich opravdu desítky, jsme zvyklí každou odpověď domlouvat jako společnou, a to se ukázalo jako nemožné. Časově i kvůli různosti pohledů. Byli jsme zaskočení společnou rezignací několika presbyterů a náhradníků. Mnoho času jsme věnovali tomu, jak odpovědět jim a jak oslovit všechny členy sboru výzvou k překonání rozporů. Řadu věcí bychom si za normálních okolností pověděli po bohoslužbách, písemně, a na dálku je to mnohem náročnější. To je moje vysvětlení, nikoli omluva.

Jiří Schneider

NÁZOROVÁ PLATFORMA

Milí střešovičtí přátelé, staršovstvo jednalo o tom, co s těmi „desítkami podnětů a vyjádření“ dělat, jak je uveřejnit. Jak dát prostor pro nové podněty a názory, které by členové sboru chtěli s ostatními sdílet. Staršovstvo proto rozhodlo zřídit na sborové webové stránce tzv. názorovou platformu. Přístup k textům bude možný pouze pomocí kódu, který získáte od kurátora, faráře, sborové sestry a také od správce webu, Petra Posoldy. Kód bude určen pouze vám, prosíme proto o diskrétnost.

Na sborovém webu názorovou platformu najdete, když v hlavním menu kliknete na „Témata“ a pak „Názory a sdělení“. Uveřejnění veškerých článků musí ale nejprve staršovstvo schválit, své případné texty tedy prosím pošlete předsedovi staršovstva.

Jana Plíšková, Petr Posolda

SALÁR, SBÍRKY, DARY

Do sbírek můžete přispívat při návštěvě kostela nebo také pomocí bankovního příkazu na naše účty. Pro chrámovou sbírku slouží náš běžný účet **2000275839/2010** (bez variabilního symbolu, do zprávy pro příjemce je možné napsat, že se jedná o sbírku k určitému datu). Do sbírek můžete také přispívat při sledování přenosu bohoslužeb pomocí QR kódu, který je uveden během ohlášek.

Pro další platby použijte výše uvedený běžný účet s příslušnými variabilními symboly (VS), uvedenými v následující tabulce:

účel platby	konkrétní určení platby	variabilní symbol
1) SBOROVÉ ÚČELY	sbírka na potřeby sboru	1777
	salár	1684
	dar sboru	1888
	opravy a údržba varhan	1683
	fond údržby a oprav	1682
	sborová diakonie	1681
2) CELOCÍRKEVNÍ ÚČELY	ČCE Jeronýmova jednota	2911
	Hlavní dar lásky	2912
	Jubilejní toleranční dar	2913
	Křesťanská služba ČCE	2914
	tisk čce a publikační činnost	2915
	sbírka pro Diakonii	2916
	postní sbírka Diakonie	2917
	sbírka pro sociální a charitativní pomoc	2918
	sbírka pro Evangelickou akademii	2919
	sbírka pro bohoslovce a vikariát	2920
3) DARY MIMO CÍRKEV	sbírky vyhlášené na konkrétní humanitární nebo sociální účel	3333

2500653381 / 2010 účet SOCIÁLNÍHO FONDU střešovického sboru

2600120515 / 2010 účet FONDU DOSTAVBY střešovického sboru

Specifický symbol nám pomáhá identifikovat dárce, kterému pak můžeme vystavit potvrzení k daňové slevě. Jako specifický symbol použijte své osobní číslo, pod kterým jste evidováni jako členové našeho sboru. Toto číslo vám na požádání sdělí pokladník, sborová sestra nebo farář.

Salár je dobrovolný příspěvek člena církve; doporučená výše je 5 % celoročních čistých příjmů; doporučený způsob úhrady je měsíční (nebo čtvrtletní) trvalý příkaz z bankovního účtu.

Doporučujeme seznámit se s materiálem „5 % a hlavu vzhůru“ – **Plakát (dopis) 5 % a hlavu vzhůru – ÚCK – Ústřední církevní kancelář (ustredicce.cz)**

Od roku 2015 je možné do chrámové sbírky přispívat také prostřednictvím kupónů. Každý člen sboru si je může nakoupit u pokladníků předem a pak jimi dle svého uvážení do chrámové sbírky přispívat místo finanční hotovosti. Jejich smyslem je umožnit členům sboru i u těchto prostředků odpočet z daní jako u saláru a darů, věnovaných sboru nebo církvi.

BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

Počet osob, které mohou do kostela na bohoslužby přijít, se může měnit podle stávajících vládních nařízení. Sledujte, prosíme, aktuality na našich webových stránkách. Z důvodu omezení počtu přítomných je třeba se předem ohlásit. Zapisujte se do tabulky na webu (spojení najdete v Aktualitách-Ohláškách); nemáte-li přístup na internet, zatelefonujte bratru faráři.

- 1. dubna – Zelený čtvrtek; bohoslužby s pašijním čtením 19:00**
- 2. dubna – Velký pátek; bohoslužby s vysluhováním večere Páně 9:30**
- 4. dubna – Boží hod; bohoslužby s vysluhováním večere Páně 9:30**

Staršovstvo usneslo, že od Velikonoc do svatodušních svátků 23. května bude večere Páně vysluhována při každých bohoslužbách (s použitím individuálních kalíšků).

SBOROVÝ PROGRAM

Informace o aktuálním dění v kostele sledujte na webových stránkách (Aktuality/Ohlášky). Stále se nemůžeme scházet tak, jak jsme zvyklí a jak bychom chtěli, některá setkání se však uskutečňují online.

SBOROVÁ SESTRA

Od začátku letošního roku je naše sborová sestra Anna Fendrychová. Pomáhá zvláště se sborovou administrativou. Kontakty na sborovou sestru najdete na našem webu.

LETNÍ TÁBORY PRO DĚTI

Zvolenovice u Telče 1. – 8. srpna pro děti po první třídě.
Přífarský tábor 23. – 27. srpna pro děti od 5 let.
Bližší informace a přihlašování u bratra faráře Pavla Pokorného.

KONTAKTY

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 6-Střešovicích
Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

Spojení:

farář Pavel Pokorný tel. 731 314 689; e-mail: pavel.pokorny@evangnet.cz

kurátor a předseda staršovstva Tomáš Fendrych tel. 725 594 400;

e-mail: tomasfendrych@seznam.cz

sborová sestra Anna Fendrychová tel. 775 916 168; e-mail: fendrychovaa@seznam.cz

e-mail sboru: cce-stresovice@volny.cz

sborové stránky: <http://evangelik.cz>

Osobní setkání a úřední záležitosti po telefonické domluvě.